

Arrest

nr. 127 512 van 28 juli 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans Minister van Justitie belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII E KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 25 juli 2014 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 juli 2014 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 juli 2014 houdende inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juli 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juli 2014 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. ADELHOF, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 1 september 2008 een aanvraag in tot afgifte van een visum type D om zijn moeder te vervoegen die in België verblijft.

1.2. Op 12 augustus 2011 werd verzoeker in het bezit gesteld van een Bewijs van Inschrijving in het Vreemdelingregister – Tijdelijk verblijf, een zgn. A-kaart.

1.3. Op 26 juli 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) een beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Het door verzoeker ingestelde beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen in zijn arrest van 20 juni 2013 (RvV 20 juni 2013, nr. 105 446).

1.4. Op 29 juli 2013 werd een nieuwe termijn aangebracht op het bevel om het grondgebied te verlaten van 26 juli 2012 (zie punt 1.3).

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 27 maart 2014 een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 22 juli 2014 een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer die verklaart te heten(1):

Naam: O.(...) M.(...)

Voornaam: /

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Nigeria

In voorkomend geval, ALIAS: ...

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden:

Artikel 27 :

Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

□ *Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.*

Artikel 74/14:

□ *artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde*

□ *artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 02/10/2012, 29/07/2013 en op 27/03/2014. Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet.

Het gedrag van betrokkene vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Er werd PV . AN11.LB.115156/2013 opgesteld door de politie van Antwerpen uit hoofde van zware diefstal.

Betrokkene werd veroordeeld op 27.03.2014 voor deze feiten door de Correctionele Rechtbank Antwerpen tot een gevangenisstraf van 8 maanden (met uitstel van 5jaar).

Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het feit dat betrokkene beweert de vader te zijn van een Belgisch kind, zijnde K.(...) L.(...) (°04.04.2012) kan niet afgeleid worden uit de geboorte akte. Ook bestaat er geen familiale band met dit kind. Het feit dat betrokkene een Belgisch kind zou hebben kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM. blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Ook het feit dat zijn moeder in België verblijft, maar zijn procedure gezinshereinging negatief werd afgerond kunnen we hier niet spreken van een schending van artikel 8 van het EVRM. Zijn veroordeling door de correctionele rechtbank van antwerpen, het ontbreken van een familiale cel met een zijn moeder zijn hier doorslaggevend.

Het verplicht verlaten van het grondgebied vormt een inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van dit gezins- en privéleven. De bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen deze inmenging echter.

Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Hij is niet in het bezit van een geldig paspoort op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene kwam aan in het Rijk met een type visum D en werd in het bezit gesteld van een A kaart. Deze procedure werd negatief afgesloten op 26.07.2012 met een bijlage 14ter en een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30dagen. Deze beslissing werd betekend aan betrokkene op 02.10.2012. Zijn A-kaart werd tevens ook ingetrokken. Tegen deze beslissing heeft de betrokkene een beroep ingediend bij de RW. Hierdoor werd hij onder bijlage 35 geplaatst. Dit beroep werd door de RVV verworpen op 20.06.2013. Zijn bijlage 35 werd ingetrokken door een beslissing van 29.07.2013, hem betekend op 29.07.2013 met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen.

Betrokkene werd veroordeeld op 27.03.2014 door de Correctionele Rechtbank Antwerpen tot een gevangenisstraf van 8 maanden (met uitstel van 5jaar) voor een zware diefstal gepleegd op 13.08.2013.

Betrokkene werd op 27.03.2014 vrijgesteld uit de gevangenis van Antwerpen met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 7 dagen. Er bestaat wel degelijk een risico op nieuwe schending van de openbare orde.

Het feit dat betrokkene beweert de vader te zijn van een Belgisch kind, zijnde K. L. (...) (°04.04.2012) kan niet afgeleid worden uit de geboorte akte. Ook bestaat er geen familiale band met dit kind. Het feit dat betrokkene een Belgisch kind zou hebben kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM. blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Ook het feit dat zijn moeder in België verblijft, maar zijn procédure gezinshereïnging negatief werd afgerond kunnen we hier niet spreken van een schending van artikel 8 van het EVRM. Zijn veroordeling door de correctionele rechtbank van Antwerpen, het ontbreken van een familiale cel met een zijn moeder zijn hier doorslaggevend.

Betrokkene werd door de gemeente Turnhout geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procédure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden :

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 02/10/2012, 29/07/2013 en op 27/03/2014

Erwerd PV . AN11.LB.115156/2013 opgesteld door de politie van Antwerpen uit hoofde van zware diefstal. Betrokkene werd veroordeeld op 27.03.2014 voor deze feiten door de Correctionele Rechtbank Antwerpen tot een gevangenisstraf van 8 maanden (met uitstel van 5jaar).

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, A.(...) P.(...), attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor

Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie,

de Politiecommissaris de politie van Turnhout

en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Brugge

de betrokkene, O.(...), M.(...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Brugge.”

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 22 juli 2014 een beslissing houdende inreisverbod (bijlage 13 sexies). Verzoeker werd hiervan eveneens diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“INREISVERBOD

(...)

Aan de heer die verklaart te heten(1):

(...)

Naam: O.(...) M.(...)

Voornaam/prénom: /

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Nigeria

In voorkomend geval ALIAS: /

wordt inreisverbod voor 6 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 22.07.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod. / Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op 22.07.2014 .(2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Er werd PV . AN11.LB.115156/2013 opgesteld door de politie van Antwerpen uit hoofde van zware diefstal.

Betrokkene werd veroordeeld op 27.03.2014 voor deze feiten door de Correctionele Rechtbank Antwerpen tot een gevangenisstraf van 8 maanden (met uitstel van 5jaar).

Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het feit dat betrokkene beweert de vader te zijn van een Belgisch kind, zijnde K.(...) L.(...) (°04.04.2012) kan niet afgeleid worden uit de geboorte akte. Ook bestaat er geen familiale band met dit kind. Het feit dat betrokkene een Belgisch kind zou hebben kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM. blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Ook het feit dat zijn moeder in België verblijft, maar zijn procédure gezinshereinging negatief werd afgerond kunnen we hier niet spreken van een schending van artikel 8 van het EVRM. Zijn veroordeling door de correctionele rechtbank van antwerpen, het ontbreken van een familiale cel met een zijn moeder zijn hier doorslaggevend.

Het verplicht verlaten van het grondgebied vormt een inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van dit gezins- en privéleven. De bescherming van de orde en het voorkomen van de' strafbare feiten rechtvaardigen deze inmenging echter.

Het feit dat betrokkene in België familie heeft, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Dit inreisverbod staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM aangezien het geen breuk betekent van de familiale relaties en bijgevolg geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De eerste bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet. Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

2.2. Voor zover verzoeker zich met zijn vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

De vordering is niet ontvankelijk voor zover ze gericht is tegen de beslissingen tot vasthouding waarmee de eerste bestreden beslissing gepaard gaat.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna:

de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

3.2.2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

*“De verzoekende partij is van zijn vrijheid beroofd met het oog op verwijdering
De verzoekende partij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel, waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, aangezien hij met het oog op verwijdering opgesloten werd door de Belgische instanties.
De schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure zal te laat komen en derhalve niet effectief zijn.
Het uiterst dringend karakter staat vast.”*

3.2.2.2. De Raad merkt op dat er een onderscheid dient te worden gemaakt in de beoordeling van de uiterst dringende noodzakelijkheid omwille van de aard van de aangevochten beslissingen.

3.2.2.3. De summiere uiteenzetting van verzoeker heeft uitsluitend betrekking op de verwijderingsmaatregel en volstaat niet om aannemelijk te maken dat een gewone schorsingsprocedure te laat zou komen voor zover de vordering het inreisverbod (bijlage 13sexies), thans de tweede bestreden beslissing, tot voorwerp heeft. Verzoeker brengt immers geen enkel concreet gegeven aan waaruit blijkt dat zijn onmiddellijke terugkeer op het Belgisch grondgebied absoluut noodzakelijk zou zijn waardoor het inreisverbod met onmiddellijke ingang zou moeten worden geschorst om te vermijden dat het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel, in zoverre dit in onderhavig geval voldoende werd uitgewerkt, zich zou voltrekken. Verzoeker geeft trouwens in zijn middel zelf aan dat *“een Inreisverbod geen voorwerp kan uitmaken van een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid”*. De Raad wijst er bovendien op dat de vreemdelingenwet in artikel 74/12 een specifiek rechtsmiddel bevat waarbij de intrekking of de opschorting van het inreisverbod kan worden gevraagd bij de staatssecretaris of zijn gemachtigde. Aangezien de uiterst dringende noodzakelijkheid niet wordt aangetoond met betrekking tot het inreisverbod, wordt het middel niet besproken voor zover daarin de schending wordt aangevoerd van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, dat handelt over de duur van dit inreisverbod.

3.2.2.4. Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13septies) daarentegen blijkt uit de gegevens van het administratief dossier dat verzoeker op 22 juli 2014 van zijn vrijheid werd beroofd en werd overgebracht naar het Centrum voor Illegalen in Brugge. Omwille van deze overbrenging met het oog op de terugkeer naar zijn land van herkomst is het aannemelijk is dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens een effectieve terugkeer heeft

plaatsgevonden, waardoor de uiterst dringende noodzakelijkheid voor dit aspect van de vordering dient te worden aanvaard. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan, tenminste voor zover het beroep betrekking heeft op de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13septies).

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder "*middel*" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM) (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 7, 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van het redelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel, van de zorgvuldigheidsplicht, de materiële motiveringsplicht en de rechten van verdediging. Verzoeker formuleert zijn middel als volgt:

“5.3.2.1.

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de els van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en za nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, Indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt.

Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hu berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrakken hebben. in het tweede geval tal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn. "

(Zie arrest Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 111 286 van 4 oktober 2013 in de zaak RVV 137 365/11)

5.3.2.2.

De Dienst Vreemdelingenzaken begaat een manifeste beoordelingsfout, door aan de verzoekende partij mede te delen dat hij het grondgebied dient te verlaten.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Dat een bestuurshandelingen aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 Juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Uit het afgeleverde Inreisverbod dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke overwegingen - de specifieke situatie van de betrokken persoon - heeft rekening gehouden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 Juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissingen heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710)'.
Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidbeginsel houdt in dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwennood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet tot zijn besluit is gekomen.

Uit navolgende bespreking is gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris bovenstaande verplichtingen en rechtsbeginselen met de voeten heeft getreden.

In de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 7 van de Vreemdelingenwet:

"(...)"

Daarnaast luidt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet:

"(...)"

In de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet:

"(...)"

Overeenkomstig artikel 74/11, §2, lid 2 kan de Dienst Vreemdelingenzaken zich in individuele gevallen onthouden van het opleggen van een inreisverbod, omwille van humanitaire redenen.

5.3.2.4.

Uit de wettelijke basis die aan twee bestreden beslissingen ten grondslag liggen, blijkt dat met een stereotype motivering geen genoegen kan genomen worden, aangezien een individuele beoordeling zich opdringt :

I. Zijn er in casu bepalingen in Internationale verdragen die aan de betrokkene een voordeel opleveren?

II. Welke zijn de specifieke omstandigheden ten aanzien van het geval?

III. Zijn er humanitaire redenen die in rekening dienen gebracht te worden?

De verwerende partij kan zich aldus niet verbergen achter de zogenaamde gebonden bevoegdheid, aangezien uit de wettelijke bepalingen blijkt dat de verweerster bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening te houden met Internationale verplichtingen, en bij het opleggen van een inreisverbod rekening dient te houden met de specifieke omstandigheden, humanitaire redenen, eigen aan het geval.

Na lezing van de bestreden beslissingen dient echter vastgesteld te worden dat de verwerende partij zich schuldig maakt aan een stereotype motivering. Er is geen rekening gehouden met de specifieke en humanitaire omstandigheden.

De motiveringsplicht is geschonden.

5.3.2.5.

Immers, de verzoeker is afkomstig van Nigeria en verblijft reeds geruime tijd in België.

De verzoeker is de zoon van mevrouw S.I. (...) die verblijfsrecht heeft in België en bij wie hij woont sinds zijn aankomst. Hoewel verzoeker nu samen woont met zijn Belgische partner, heeft hij tot op heden nog een zeer innige band met zijn moeder.

De verzoeker heeft een dochter, L. K. (...), sinds 05/04/2012. Hoewel Dienst Vreemdelingenzaken meent dat dit niet blijkt uit de geboorteakte, hebben zowel Mevrouw K. H. (...), moeder van het kind, als verzoeker erkent dat het om hun gemeenschappelijk kind gaat.

De verzoeker woont zelfstandig met zijn vriendin, een Belgische onderdaan, C. O. O'. (...).

Verzoeker heeft verschillende cursussen Nederlandse taal gevolgd aan het Koninklijk Atheneum Antwerpen.

Verzoeker heeft ook verschillende jaren school gelopen te Campus Zenit, te Turnhout.

Heden ten dage doorloopt verzoeker een procedure bij de VDAB voor een opleiding tot elektricien.

5.3.2.6.

De dienst Vreemdelingenzaken pleegt derhalve machtsmisbruik door de verzoeker te dwingen het land te verlaten en hem zelfs een inreisverbod op te leggen.

De motivering van de bestreden beslissing van uitwijzing die helemaal niet ingaat op verzoekers uitzonderlijke verblijfssituatie geeft aldus aanleiding om tot vernietiging van de bestreden beslissing over te gaan.

Conform de hoger vermelde artikelen moet de motivering van een bestuurshandeling draagkrachtig zijn.

Dat wil zeggen dat de motivering de beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (R.v.St. nr. 72.635, 23 maart 1998, A.P.M. 1998 (samenvatting), 64; Arbrb. Brussel 5 oktober 2002, I.T.T. 2003, afl. 867. 393).

De bestreden beslissing is disproportioneel bezwarend ten overstaan van het belang dat de verzoekende partij kan inroepen om wel in België te verblijven.

Inderdaad.

De verzoeker bouwde op een legale wijze zijn gezinsleven uit en thans krijgt te horen dat hij omwille van het uitwijzingsbevel zijn gezinsleven dient stap te zetten.

- De verzoeker heeft op legale wijze het recht gekregen om zich te herenigen met zijn moeder.

- De verzoeker heeft ook een Belgisch kind geboren op het ogenblik dat de verzoeker nog legaal was in België, zijnde op 05/04/2012. De verzoeker heeft dus zijn eigen familiale banden niet wetens en willens in België uitgebouwd. Hij werd slechts nadien illegaal

Aangezien de Inmenging In de uitoefening van het recht op gezins- en familielevens niet gerechtvaardigd is, is artikel 8 E.V.R.M. geschonden.

De werkwijze die de Dienst Vreemdelingenzaken hier in casu heeft toegepast strookt niet met het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur.

5.3.2.7.

De verzoeker werd niet gehoord alvorens de beslissing werd genomen,

De verzoeker heek aldus geen verklaringen kunnen afleggen omtrent zijn onverwijderbaarheid.

Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie bepaalt:

"(...)"

Deze bepaling geldt voor iedere rechtsonderhorige, onafhankelijk van diens verblijfsstatuut.

Naar aanleiding van een recent arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (Arrest van het Hof van Justitie, tweede kamer, dd. 1010912013. zaak C-383113 PPU, M.G. en N.R. tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie), verklaart advocaat-generaal Wathelet:

"(...)"

Het beschikkend gedeelte van het arrest gaan verder In dezelfde zin:

"Het Unierecht, meer bepaald artikel 15, leden 2 en 6, van richtlijn 22008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, moet aldus worden uitgelegd dat wanneer in het kader van een administratieve procedure in strijd met het recht om te worden gehoord tot verlenging van een bewaringmaatregel wordt, besloten, de nationale rechter die de rechtsmatigheid van dat besluit moet beoordelen, de opheffing van de bewaringsmaatregel pas kan gelasten wanneer hij van oordeel is, gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval, dat deze schending aan degene die haar aanvoert, ook daadwerkelijk de mogelijkheid heeft ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze administratieve procedure een andere afloop had kunnen hebben."

Er dient vastgesteld te worden dat naar Belgisch recht, het recht om gehoord te worden, bij het nemen van een uitwijzingsbeslissing niet expliciet voorzien is in de wet van 15 december 1980. Gezien het niet expliciet voorzien is, zijn ook de gevolgen voor het niet respecteren van dit recht zijn niet expliciet bepaald.

Dit belet evenwel niet, zoals blijkt uit het geciteerde arrest dat het respect van dit recht gegarandeerd door artikel 41 van het Handvest zich opdringt. zelfs indien de reglementering een dergelijke formaliteit niet uitdrukkelijk voorziet.

Het is bijgevolg niet in overeenstemming met artikel 41 van het Handvest dat de verzoeker niet gehoord werd, nu blijkt dat het bestuur van plan was om een voor de verzoeker nadelige maatregel te nemen. Hierdoor werd de verzoeker de kans ontnomen om een voor de verzoeker nadelige maatregel te nemen. Het is immers niet onaannemelijk dat de verzoeker omwille van zijn familiale en gezinssituatie en het respect voor art. 8 E.V.R.M. geen uitwijzingsbeslissing zou gekregen hebben. Het feit gehoord te worden alvorens een beslissing wordt genomen heeft aldus het karakter deze beslissing te wijzigen.

De schending van het artikel 41 van het Handvest dient om die reden leiden tot de vernietiging van bestreden beslissing van uitwijzing.

5.3.2.8.

Hoewel een geen voorwerp kan uitmaken van een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid , kan wel worden aangenomen dat dit inreisverbod deel uitmaakt van een strategie van Dienst Vreemdelingenzaken om het de verzoeker onmogelijk te maken zijn gezinsleven In België verder te zetten.

In de bijlage 13sexles die een inreisverbod oplegt aan de verzoekende partij wordt de motiveringsplicht geschonden.

Artikel 74/11, §1, lid 1 van de vreemdelingenwet als volgt klinkt: “ (...)”

Overeenkomstig artikel 74/11, §2, lid 2 kan de Dienst Vreemdelingenzaken zich In individuele gevallen onthouden van het opleggen van een inreisverbod, omwille van humanitaire redenen.

Het weze herhaald dat bij de oplegging van een inreisverbod rekening moet gehouden te worden met een aantal fundamentele rechten, zoals het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Artikel 8 E.V.R.M. gebiedt de lidstaten respect te hebben voor het gezins- en familieleven.

De verzoekende partij woont samen met een Belg, Is zoon van iemand die verblijfsrecht heeft in België en is vader van een Belgisch kind.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft In de bestreden beslissing, bij wijze van automatisme, een inreisverbod van de maximale termijn opgelegd.

Wanneer de verzoekende partij op een gedwongen wijze wordt gerepatrieerd naar zijn land van herkomst, worden de relaties van de verzoekende partij danig op de proef gesteld en wordt de verzoekende partij gescheiden van diens moeder, dochtertje en vriendin (en omgekeerd).

Het opgelegde Inreisverbod brengt een schending gedurende een periode van drie jaar met zich mee.

Een dergelijke duur kan niet worden beschouwd als een aanvaardbare.

Een schending van artikel 8 E.V.R.M. is aldus nakend.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft aangaande het inreisverbod geen Individueel oordeel geveld, doch wel een stereotype beslissing heeft afgeleverd.

Zowel voor wat betreft het opleggen van het inreisverbod als voor het vaststellen van de maximale termijn van drie jaar, dient rekening gehouden te worden met de specifieke omstandigheden van elk Individueel geval, zoals bij wet wordt verplicht.

In casu is het duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken dergelijke afweging niet heeft gemaakt.

Bij het onderzoek naar de specifieke omstandigheden dient de Dienst Vreemdelingenzaken het evenredigheidsbeginsel indachtig te zijn.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen recent het volgende oordeelde:

“(…)”

(Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest 92 111 van 27/11/2012 In de zaak RVV 106 549/11, eigen markering)

De Raad voor Vreemdelingenzaken heeft zich aldus reeds uitgesproken omtrent de onwettigheid van de algemene en stereotype motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken.

In de bestreden beslissing wordt evenwel gemotiveerd waarom er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan (herhaald bevel), doch dat dit geen afdoende motivering is om de maximale termijn van 3 jaar op te leggen voor wat betreft het inreisverbod.

Zoals reeds gesteld, artikel 74/11, §2, lid 2 Vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk dat dient rekening gehouden te worden met humanitaire redenen:

(...)

In casu zijn dergelijke humanitaire redenen zonder enige twijfel aanwezig.

- De verzoekende partij heeft zich geïntegreerd door lessen Nederlands te volgen, door secundair

- onderwijs te volgen en nu een opleiding te starten bij de VDAB tot elektricien. De verzoekende partij woont samen met een Belg. waarmee hij een duurzame levensgemeenschap wenst op te bouwen.

- De verzoekende partij draagt alle zorg als vader voor zijn Belgische dochter

- De verzoekende partij hier naast dochter en partner, nog een familiale band heeft. Zijn moeder heeft verblijfsrecht in België

De verzoekende partij woont samen met een Belg, waarmee hij een duurzame levensgemeenschap wenst op te bouwen.

Dat opnieuw motiveringsplicht wordt geschonden.”

3.3.2.2. Waar verzoeker de schending inroept van de rechten van verdediging, merkt de Raad op dat de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op zuiver administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 18 september 2009, nr. 196 182; RvS 4 april 2007, nr. 169 748).

3.3.2.3. De Raad kan een beslissing enkel strijdig bevinden met het redelijkheidsbeginsel wanneer die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223 931). Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

3.3.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

3.3.2.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad wijst erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partij immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133.900). Bijgevolg dient vastgesteld dat, ofschoon de verzoekende partij zich steunt op de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, uit het middel blijkt dat zij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen, kent doch betwist dat deze motieven de bestreden beslissing kunnen dragen. De verzoekende partij voert met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116.486).

3.3.2.6. Zowel bij het beoordelen van het redelijkheidsbeginsel als bij de beoordeling van de zorgvuldigheids- en de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3.2.7. De eerste bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het eveneens geschonden geachte artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de vreemdelingenwet als juridische grondslag voor het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

(...)”

De beslissing tot terugleiding naar de grens is gestoeld op artikel 7, tweede lid van de vreemdelingenwet, waarin het volgende gestipuleerd staat:

“Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.”

3.3.2.8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker sedert de intrekking van zijn bijzonder verblijfsdocument in het kader van de in punt 1.3 vermelde procedure bij de Raad, niet langer over verblijfsdocumenten beschikte, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris op goede gronden vaststelde dat hij op het Schengengrondgebied verblijft zonder een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Daarnaast wordt in de beslissing gewezen op de veroordeling van verzoeker waaruit blijkt dat hij een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de voorwaarden om toepassing te maken van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° of van artikel 7, tweede lid van de vreemdelingenwet in casu niet voorhanden waren.

3.3.2.9. Waar verzoeker oppert dat de verwerende partij zich zou verschuilen achter haar gebonden bevoegdheid, dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing wel degelijk overwegingen bevat die betrekking hebben op de *“internationale verdragen”* en dat uit niets blijkt dat de verwerende partij een exceptie in die zin zou hebben opgeworpen.

3.3.2.10. Verzoeker houdt in zijn middel een uitgebreid theoretisch betoog over de door hem aangevoerde beginselen van behoorlijk bestuur en besluit dat er te dezen sprake is van een stereotiepe motivering. De Raad wijst er echter op dat in de beslissing uitvoerig wordt ingegaan op de individuele situatie van verzoeker zodat hij op dit punt hoegenaamd niet kan worden bijgetreden. Bovendien dient te worden opgemerkt dat, zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit loutere feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). In dit verband voert verzoeker de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet waarin is opgenomen dat de gemachtigde van de staatssecretaris *“bij het nemen van een beslissing tot verwijdering”* rekening dient te houden *“met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”*. Verzoeker wijst in zijn middel op de gezinshereniging met zijn moeder, op het feit dat hij een Belgische dochter zou hebben, dat hij thans samenwoont met zijn Belgische vriendin en op zijn integratie-inspanningen. Waar verzoeker beweert dat met zijn *“uitzonderlijke verblijfssituatie”* geen rekening werd gehouden, gaat hij voorbij aan de concrete overwegingen uit de

bestreden beslissing, waaruit een afweging blijkt tussen verzoekers bewering “de vader te zijn van een Belgisch kind, zijnde K.(...) L.(...) (°04.04.2012)” en het feit dat “betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM”. Tevens wordt verwezen naar de gezinshereniging met zijn moeder, maar daarover wordt gesteld “zijn procedure gezinshereniging negatief werd afgerond kunnen we hier niet spreken van een schending van artikel 8 van het EVRM. Zijn veroordeling door de correctionele rechtbank van antwerpen, het ontbreken van een familiale cel met een zijn moeder zijn hier doorslaggevend”. Meer in het algemeen wordt in de beslissing het volgende besloten: “Het verplicht verlaten van het grondgebied vormt een inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van dit gezins- en privéleven. De bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen deze inmenging echter. Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt.” Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat bij het nemen van de beslissing met de specifieke situatie van verzoeker geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. Verzoeker blijft overigens in gebreke om concreet toe te lichten welke elementen door de gemachtigde van de staatssecretaris over het hoofd zouden zijn gezien.

3.3.2.11. Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie betreft het recht op behoorlijk bestuur en bepaalt onder andere het volgende:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

— het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

(...)”

De beslissing houdende bevel om het grondgebied met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies) vormt zonder enige twijfel een bezwarend besluit dat de belangen van betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden. Of er echter sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34).

De Raad merkt op dat de prejudiciële vraag en de verklaringen van de advocaat-generaal in deze zaak betrekking hebben op een bewaringsmaatregel en niet op een bevel om het grondgebied te verlaten, zodat deze overwegingen niet zomaar kunnen worden getransponeerd.

Zoals verzoeker terecht aanvoert zijn er geen specifieke wettelijke bepalingen die het hoorrecht regelen bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Daargelaten de vraag of verzoeker gehoord diende te worden door de gemachtigde alvorens hem een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven, kan luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, een schending van voormeld artikel uit het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie oplevert (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). Verzoeker beperkt zich echter tot de loutere bewering dat het niet onaannemelijk is dat hij omwille van zijn gezinssituatie geen “uitwijzingsbevel” zou hebben gekregen. Verzoeker geeft echter nergens aan welke specifieke informatie hij aan de gemachtigde van de staatssecretaris had kunnen verschaffen die zou nopen tot een andersluidende beslissing met betrekking tot zijn terugkeerbesluit zodat de aangevoerde schending van het hoorrecht zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

3.3.2.12. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de

fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Verzoeker voert in zijn middel weliswaar de schending aan van artikel 3 van het EVRM, maar laat dit niet gepaard gaan met een begin van bewijs, waardoor dit middelonderdeel onmogelijk gegrond kan worden bevonden (RvS 2 december 2002, nr. 113.140).

3.3.2.13. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De begrippen ‘privé-’ en ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationaal recht dienen te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een privé- of gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29).

Verzoeker haalt aan dat hij bij zijn aankomst in België bij zijn moeder woonde en tot op heden een innige band heeft met haar. Verzoeker kan uit de beweerde innige band met zijn moeder geen recht op verblijf op Belgisch grondgebied puren (zie punt 1.3). Daarnaast stelt verzoeker dat hij de vader is van een Belgisch kind en dat hij samenwoont met een Belgisch onderdaan. De Raad merkt op dat het door verzoeker beweerde gezinsleven hoegenaamd niet bewezen wordt door de stukken die hij aan zijn verzoekschrift toevoegt (Verzoekschrift, bijlagen 3-6). Noch uit de kopie van de verblijfskaart van zijn moeder, noch uit de geboorteakte van zijn beweerde Belgische dochter, noch uit de Belgische identiteitskaart van zijn beweerde huidige vriendin, kan worden afgeleid dat verzoeker met deze individuen een effectief doorleefd gezinsleven op Belgisch grondgebied zou onderhouden.

Hoewel de afweging tussen enerzijds de belangen van de staat en anderzijds de belangen van verzoeker slechts vereist is indien er sprake is van een gezinsleven (RvS 5 juni 2013, nr. 223 744), wordt in de bestreden beslissing overwogen dat verzoekers beweerde familiale banden niet opwegen tegen de bescherming van de orde en het voorkomen van strafbare feiten zoals bedoeld in artikel 8, tweede lid van het EVRM. Verzoeker betwist immers geenszins dat hij recent een correctionele veroordeling opliep die een aanwijzing vormt dat verzoeker een actueel gevaar vormt voor de openbare orde.

Naar aanleiding van de aangehaalde integratie-inspanningen (Verzoekschrift, bijlage 7), stipt de Raad aan dat verzoeker geenszins concreet maakt dat zijn (school-)opleiding een hinderpaal zou vormen voor het opleggen van een verwijderingsmaatregel, die gestoeld is op het gebrek aan geldige verblijfsdocumenten en inbreuken op de openbare orde.

3.3.2.14. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, noch van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie,. Verzoeker heeft niet aangetoond dat de artikelen 7 en 74/13 van de vreemdelingenwet met voeten werden getreden. De bestreden beslissing is gestoeld op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. De motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit en verzoeker maakt niet aannemelijk dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden.

Het enig middel is, voor zover de erin aangevoerde bepalingen en beginselen dienstig worden aangevoerd, prima facie ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM (artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. In zijn verzoekschrift oppert verzoeker het volgende in verband met het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“De verzoekende partij wordt vastgehouden met het oog op zijn repatriëring.

Dat ten gevolge van de relevantie van de middelen de verzoekende partij het recht dient te hebben om een effectief beroep in te stellen tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, gelet op de ingeroepen grief, in hoofdzaak de schending van de artikelen 8 en 3 E.V.R.M.

Dat de verzoekende partij ernstige redenen heeft om te veronderstellen dat de bestuursbeslissing van de verwerende partij vernietigd zal worden.

Dat de verzoekende partij de uitspraak niet kan bekomen voor de geplande verwijdering en hierdoor ernstig benadeeld is.

Dat deze elementen een ernstig moeilijk te herstellen nadeel berokkenen aan de verzoekende partij.”

3.4.2.2. Verzoeker verwijst met betrekking tot het nadeel naar de ernst van zijn middelen en beweert dat hij geen uitspraak zal bekomen voor de geplande verwijdering. De Raad stipt aan dat een gedwongen tenuitvoerlegging op grond van artikel 39/83 van de vreemdelingenwet niet mogelijk is totdat de Raad zich over onderhavige vordering heeft uitgesproken. Ten overvloede dient te worden vermeld dat uit het faxbericht van de verwerende partij van 25 juli 2014 blijkt dat er nog geen tenuitvoerlegging van de

verwijderingsmaatregel in het vooruitzicht werd gesteld, waardoor het aangevoerde nadeel niet bewezen kan worden geacht.

3.4.2.3. De eventuele onwettigheid van de bestreden beslissing is geen ernstig nadeel, maar kan enkel de oorzaak ervan zijn (RvS 1 augustus 2002, nr. 109.627). Zoals de verwerende partij aangeeft in haar nota met opmerkingen werd bij de bespreking van de middelen de schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet aannemelijk geacht, zodat verzoekers hieruit geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel kunnen putten. Er is dan ook geen sprake van een evident nadeel zoals hierboven bedoeld.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd niet op afdoende wijze aangetoond.

3.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. M. RYCKASEYS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. RYCKASEYS

F. TAMBORIJN